

Under afslutningsdebatten i går stillede vi fra Enhedslistens side nogle spørgsmål til Socialdemokraternes politiske ordfører, hr. Frank Jensen, og hr. Frank Jensen sagde, at Socialdemokraterne er imod aktiveringsfabrikker. Derfor vil jeg jo gerne høre, hvad Socialdemokraterne vil gøre for at sikre, at aktiveringsfabrikkerne bliver lukket, i stedet for at der bliver flere af dem, sådan som »Fire i arbejde« jo åbner for. Hvad vil Socialdemokraterne rent faktisk gøre for at sikre sig, at vi får stoppet aktiveringsfabrikkerne, så tvangsaktiverede ikke længere bliver sat til at lave ordinært arbejde for kontanthjælp og uden ordentlige rettigheder?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 99 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KRF) mod 10 (SF og EL).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Tredje behandling af lovforslag nr. L 190: Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 13/3 2003. Første behandling 27/3 2003. Betænkning 7/5 2003. Anden behandling 20/5 2003. Tillægsbetænkning 28/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Da arbejdsmarkedsforliget »Fire i arbejde« blev lanceret sidste efterår, var et af slagnumrene, at fagbevægelsen fik vidtgående muligheder for at kontrollere brugen af virksomhedspraktik i såvel offentlige som private virksomheder.

Med god ret er der i fagbevægelsen en frygt for, at virksomhedspraktik kan misbruges til at få udført endnu mere ordinært arbejde som aktivering, end tilfældet er i dag. Derfor har det igennem hele forløbet været et krav fra fagbevægelsen, at koordinationsudvalgene skulle have informationer om kommunernes brug af virksomhedspraktik, hvor og hvordan den foregår.

Hvad er det så blevet til? Ja, ifølge lovforslaget og det efterfølgende udkast til bekendtgørelse bliver informationerne til koordinationsudvalgene rent statistiske og dermed fuldstændig ubrugelige for fagbevægelsen. De kan ikke på baggrund af de statistiske meldinger, de vil få, kontrollere, hvad det er, der faktisk foregår, og det uanset om koordinationsudvalgene informeres hver måned eller hver tredje måned. Det er ikke det, der er afgørende.

Jeg skal selvfølgelig ikke blande mig i, hvad forligspartierne mener om det forlig, de har indgået. Men jeg vil alligevel hæfte mig ved, at LO i Landsarbejdsrådet fastholder, at forslaget til lov og bekendtgørelse ikke er i overensstemmelse med den politiske aftale.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han vil tage høringsvaret så alvorligt, at bekendtgørelsen præciseres, så informationerne til koordinationsudvalgene bliver helt konkrete, både hvad angår, hvor virksomhedspraktikken finder sted, og hvad angår indholdet i de aftaler, der bliver lavet om virksomhedspraktik.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu skal jeg ikke begive mig ind i ideologiske slagsmål med Enhedslisten. Jeg kan bare sige, at der ifølge bekendtgørelsen skal gives oplysning om, hvilken virksomhed der er praktik på, og at det skal gøres en gang om måneden, med mindre koordinationsudvalget aftaler noget andet. Der er jo ingen grund til, at vi bureaukratiserer og besværliggør de her ting. Så det synes vi at de enkelte koordinationsudvalg selv skal løse.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Tak for svaret.

Jeg skal så stille et yderligere spørgsmål: Er det ikke sådan, at hvis de her koordinationsudvalg ikke har en præcis fornemmelse af, hvilket indhold der er i de aftaler om virksomhedspraktik, har de lige nøjagtigt ingen mulighed for at